

Любов призахідної жінки —
Підбитий памороззю хміль.
Вона приходить, як обжинки
"Уже загублених весіль.

Коли давно скресала крига,
Вода одпінилась, в'юнка,
Але така глибока й тиха
Од літніх злив
стоїть ріка.

Коли по вичахлому вітті
Жарке завзяття опливло,
Але тужаві й соковиті
Сади чуттів і насолод.

Коли і сам ти облітаєш,
Як лист з обвітрених узвиш.
І юність більше не питає:
— Стривай, куди,
куди летиш!

Коли прогнулись мерхлі висі,
Та пружна обрію дуга,
І на стежках душі сплелися
Дві гілки: ніжність і жага.

Вона не кине під негоди
Тебе на плаху роздоріж,
Не зайде в тебе, як заходить
У тіло,прохолодний ніж,

А тільки тихо стане скраю.
До неї серцем прихились —
І ти, як всохлий ліс, палаєш
Од ватри,
згаслої колись.

1976

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.